

Liceul "Simion Stoilnicu" oraşul Comarnic
Revista clasei I A
Anul şcolar 2015/2016

NR. 8

Gânduri pentru prieteni

1. Gânduri...pentru cei din clasă !

„Când 1-au trimis părinții la învățătură, ulița l-a întovărășit până la colț ; mai mult nu putea. De acolo 1-a privit o clipă și s-a întors spre casă, lăsându-1 singur.

Pașii lui se sfiau pe celelalte ulițe; ochii îi erau uluiți de vălmășeală, urechile asurzite de larmă ; sufletul, înfricoșat.

Și sufletul, fără să-i ceară încuviințarea, s-a furișat acasă.

Când s-a deșteptat din toropeala de care fusese cuprins, trupul îi înghețase pe o bancă, sufletul îi era departe, în brațele uliței.

*

La școală, își strânse prieteni mici ca și el și-i aduse la joacă pe ulița lui; era așa de prielnică !

De atunci, ulița se învaluie cu o droaie de copii, care de care mai golași, mai zdrențăroși, mai zburdalnici. Iar el, căpetenia lor, odrasla uliței, urmând îndemnul ei le îndrumă joaca spre casa părintească, ferind-o de a se irosi pe ulițe străine.

În fiecare zi, cozonacii și dulcețurile casei piereau în gurile flămânde, care năpădiseră ograda, ca vrăbiile. Mama și bunica erau măgulite văzând atâta voioșie în oastea odorului, și o răsplăteau cu ce avea mai bun cămara.

Acum, pe uliță râurea veselia gureșă ca un pârau în matca lui; și ulița o dăruia căsuței.

Și nu râvnea nimic alt copilul, decât ce avea : o casă cu părinți și cu bunici; o uliță cu joacă și cu jucării.

*

Uneori numai pe înserate, când rămânea singur, ascultând șuierele trenurilor străpungând slăvile, ca niște plopi sonori, îi pieria zburdalnicia. Atunci uita de uliță, deși alături de ea. Dorea ceva : nu știa ce.

Copilăria lui creștea spre viață, ca zborul unei ciocârlii spre soare.”

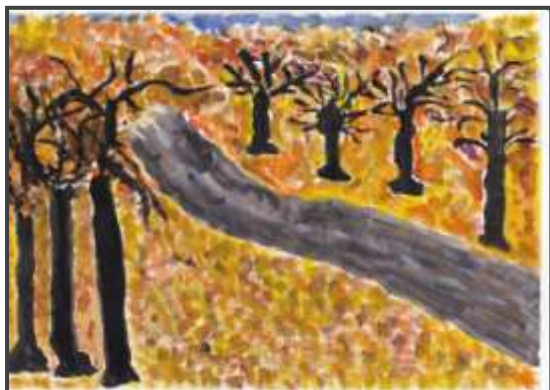
Ionel Teodoreanu „Ulița copilăriei”

Ulița toamnei- Anca Bulgaru

2. Din creațiile noastre.

Culori de toamnă

Radu Oancea

„Într-o zi, copilul care ședea de la prânz pe uliță văzu pe moșnegel venind ca de obicei. Asemeni moșnegelului , venit pentru felinar, venise și Septembrie pentru copaci. Copilul îi știa numele, dar nu-i știa rostul.

A doua zi, felinarul era stins, copacii aprinși. Ochii copilului nu se dumereau. Chibzuia el : <<O fi vorbit oare moșnegelul și copacilor ? Dar de ce ard ziua ?>> Și ulița l-a învățat că toamna e o lumină blândă, aprinsă de copaci, să fie candelă de veghe pământului trudit.”

Ionel Teodoreanu „Ulița copilăriei”

Sorina Șovăială

Isabella Bulgărea

Miruna Din

Rihana Ciobanu

3. Poveste de toamnă de Tite! Constantinescu

*În fața ferestrei e un măr. Copiii îl văd din clasă,
îi ascultă poveștile când fereastra e deschisă și uneori
se opresc în preajma lui și rândunelele! Mărul e
însă supărat pe rândunele! Prea sunt gureșe. Și
toocmai din cauza asta copiii nu sunt atenți la lecții!
Rândunelele se supără și ele pe măr! Prea are
multe crengi și crengile prea au multe frunze și foșnesc de-și iau auzul, nu alta!*

*Și-atunci...atunci...cum pot oare să mai fie atenți copiii la lecții?!
A trecut o boare de vânt, așa, în fugă...și parcă mai rece decât
ieri, decât alaltăieri, dar parcă mai altfel decât ieri, decât
alaltăieri.*

*Îndată rândunelele au început să facă pe supăratele.
- Ai răzut, mărul? Abia a trecut vântul, că ai și-nceput să foșnești. Ne-ai
asurzit cu gălăgia ta!... și strigau atât de tare, încât mărul s-a supărat.
- Dar voi... voi faceți atâta zgomot acum încât...*

Au mai trecut câteva zile.

*Vântul a-nceput să vină mai des pe acolo. Mărul a
foșnit mai mult. Dar rândunelele nu știu de ce, dar nu
prea s-au mai simțit bine în cuibul lor! Parcă era mai
frig!*

Și rândunelele, într-o seară, au stat de vorbă cu mărul.
- Tom pleacă. Trebuie să plecăm! Dacă mai stăm
mult, copiii nu vor mai învăța din cauza noastră!

Mărul a foșnit trist.

- Îmi pare rău! Fred că și frunzele mele vor
trebui să plece! Foșnesc prea tare! Copiii au nevoie de
liniște, de foarte multă liniște!

- ...Altfel, spuseră din nou rândunelele, noi nici nu ne-am fi gândit să plecăm!
Dar copiii, ce ne face cu copii? Trebuie să învețe, nu?

Absolut! a răspuns mărul. La asta mă gândesc și eu de câteva nopți! Și rândunelele s-
au strâns în stol și au plecat. Frunzele mărului le-au privit depărtându-se. Apoi au
început și ele să se desprindă una câte una, să se lege prin aer și să cadă în liniște la
pământ.

- De ce-ți
plecat? le-a întrebat o
vrabie.

- Foșnim prea tare, au răspuns frunzele,
și copiii nu mai pot învăța, altfel... altfel... noi... n-
am fi plecat niciodată!

4. Să ne cunoaștem - Rihana

Mă numesc Rihana Ciobanu și sunt elevă în clasa I A, la Liceul „Simion Stoilnicu” din orașul Comarnic.

Îmi place să cânt, să dansez, să pictez, să citesc și să rezolv exerciții și probleme din culegere la matematică.

Aici sunt câteva fotografii cu mine și prietenii mei la concursuri și festivaluri la care am participat până acum:

Spectacol Casa de Cultura Comarnic „Iunie pentru copii” , 5 iunie 2015

Alături de colegile de clasă,
Isabella-Gabriela și Isabella.-Cristina

Alături de doamna prof. de canto

Spectacol City Mall Ploiești cu ocazia împlinirii a 10 ani de înființare a grupului de dans sportiv Alla Dance din Campina.-25 iulie 20- împreună cu colegii și doamna profesoară.

Spectacol concurs „Flori de cântec prahovean”, Poiana Campina ediția a III-a 17 mai 2015

Concurs de dans sportiv Brazi

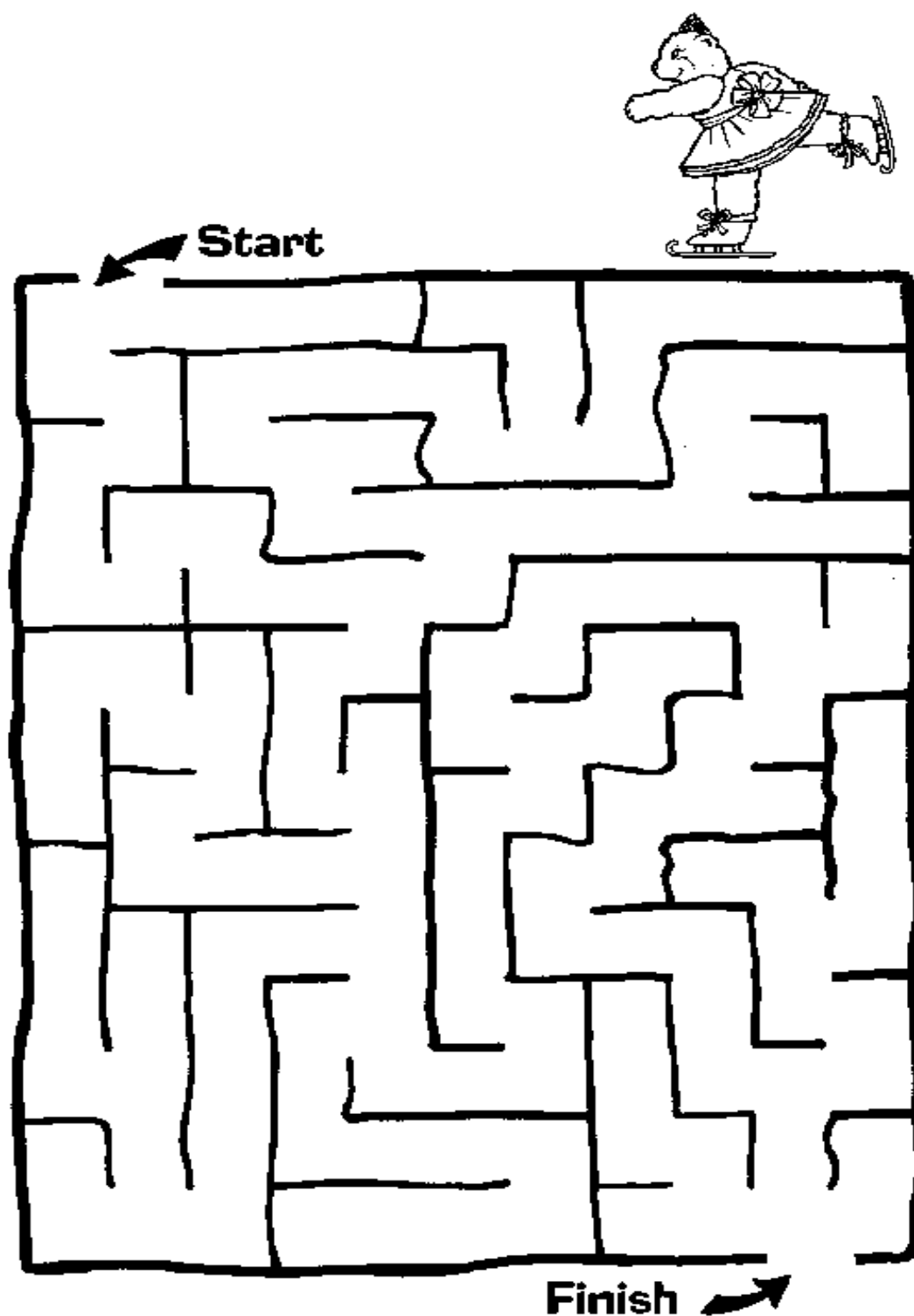

Spectacol - concurs Ploiești

Alături de prietena mea, Paula

5. Ajută ursulețul să termine cursa

6. Vântul a luat pălăria omului de zăpadă.
Ajută piticul să ajungă la el și să îi pună
pălăria!

7. Pagina prietenilor.

Valorificarea tradițiilor și obiceiurile populare românești

Prof.înv. primar: Albu Veronica
Liceul Teoretic "Aurel Vlaicu" Breaza,
Prahova

Serbările sunt un izvor de bucurii și satisfacții care creează copiilor o stare de bună dispoziție favorabilă atât dezvoltării psihice, fizice cât și estetice. Copiii trebuie să interpreteze diferite roluri: cântăreț, dansator,

povestitor, creator de obiecte artizanale, formându-și sau perfecționându-și o serie de abilități artistice.

Când bat la porțile sufletului Sfintele sărbători, ne bucurăm împreună cu copiii de neasemuita frumusețe a datinilor strămoșești și scoatem din comoara inimii și din lada de zestre a neamului tezaurul folcloric românesc: cântecul, jocul și costumele populare specifice sărbătorilor. Costumele populare, ia și catrința, barnetele și opincile, cămașa și ȋtarii sunt primenite pentru spectacolul mult așteptat. Atmosfera de

sărbătoare din sala de festivități prin ornarea și decorarea cu elemente specifice sărbătorilor (brăduț, globuri, fulgi de nea, ș.a) constituie un prilej de bucurie pentru copii ca și

confectionarea costumelor și măștilor pentru personaje specifice: capră, urs, magi, soldați etc. Interpretând cântece și colinde, recitând versuri cu o conotație religioasă, dar și din folclorul popular, copiii descoperă tradițiile și obiceiurile practicate în timpul sărbătorilor de iarnă și învață să prețuiască zestrea lăsată de înaintașii noștri.

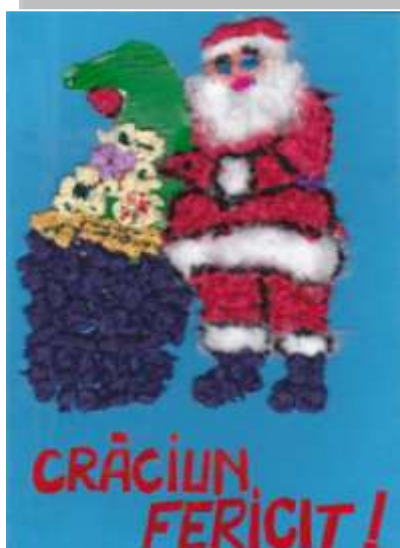
Textele cântecelor și poeziilor, ale colindelor, transmit urările de bine în legătură cu unele îndeletniciri străvechi ale românilor: uratul, semănatul, păstoritul. Ei își îmbogățesc vocabularul cu expresii populare, proverbe, zicători, strigături, pătrund în tainele limbii materne și în comorile înțelepciunii populare.

Sărbătorile de iarnă care debutează cu Sf. Andrei se continuă cu Sf. Nicolae, Nașterea Domnului, Anul Nou sunt prilej de valorificare a tradițiilor și obiceiurile populare românești în educarea tinerilor și îmbogățirea sufletelor de urmași ai unui popor bogat spiritual.

8. Din creațiile noastre - Iarna

Culorile primăverii sunt date de flori, culorile iernii sunt date de imaginație - Terri Guillemets

Andrei Marina

Crina Staicu

Fabian Vlad

Rihana Ciobanu

Cosmina Chirică

David Dimonu

Miruna Din

Isabella Oancea

Roberta Negoescu

„Niciun alt anotimp nu apropie sufletul, ca iarna, și de frăgezimea copilăriei și de reculegerea bătrâneții. Ești bunic și copil în același timp, privind la fereastră fulgii care sclipesc îmbătrânindu-te cu un zâmbet față de amintirea propriei copilării ivită cu mânuța întinsă după fulgi.”

Ionel Teodoreanu

9. Iarnă cu ...probleme

- Rezolvă problema:**

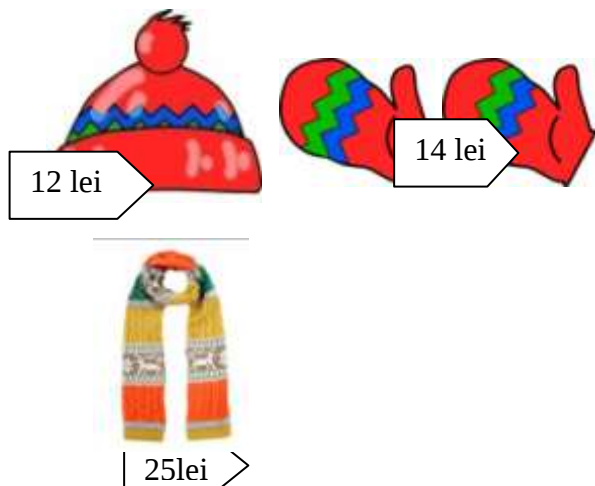
În pomul de lângă noi
Sunt vreo 10 pițigoi.
Copiii mai mititei
Le dau semințe de mei.
Încă 12 au venit
La mâncare, negreșit
Câți or să mănânce-acum
Din sămânța de pe drum ?

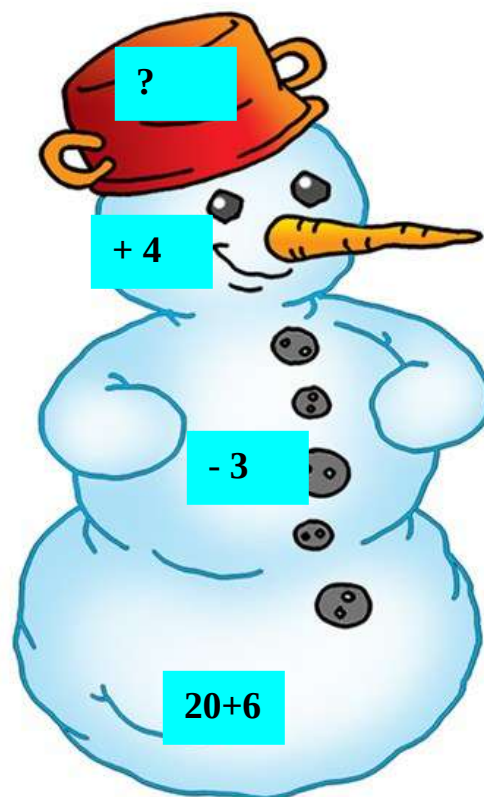
- Rezolvă problema:**

E iarnă. Ai 30 de lei și vrei să faci un cadou prietenului tău. Ce poți să îi cumperi?

Câți lei îți rămân?

- Calculează:**

9 oameni de zăpadă
Erau la noi în ogradă
Soarele a răsărit

Și pe unul l-a topit
Stau acum și mă socot
Câți au mai rămas?
Doar.....

10. Ghicitori despre iarnă

De zăpadă câmpul e acoperit,
Nu mai stă ninsoarea.
Cine a venit?

(Iarna)

A venit baba din munți,
Peste râuri făcând punți
Și a prins spunând povești,
Flori de gheață la ferești.

(Iarna)

Derdeluș, om de zăpadă,
Mii de fluturi ne-nconjoară,
E un anotimp de vis
L-ai ghicit?... Eu sunt convins!

(Iarna)

Știți voi anotimpul care
Aduce cu el ninsoare
Bucurie și colinde
Și peste întreg pământul
Alb își lasă el veșmântul?

(Iarna)

Pe fereastră prinde flori
Și-n obraji lasă bujori.

(Gerul)

Tot cu vârful-n jos
Crește, mereu crește,
Soare-l dă jos!
Gerul-l ocrotește!

(Turburul de gheață)

Parc-ar fi niște petale,
Ori steluțe ce dansează
Norii le presară iarna
Și pe gene ți le așează

(Fulgii de zăpadă)

Stele reci de vânt purtate
Au căzut pe drum, pe stradă,
Parcă-s stele de mătase,
Și sunt albe și ușoare,
Ce să fie ele oare?...

(Fulgii de zăpadă)

Ștrengar ce umblă hai-hui,
Uite-l e în palmă. Nu-i!
(Fulgul de zăpadă)

Întind palma și el cade,
O închid și se topește,
Cin' se crede albișorul
De dispare-așa hoșește?
(Fulgul de nea)

Albă plapumă și moale
S-a întins pe deal, pe vale,
Iar când vine primăvara,
Se topește plăpumioara.
(Zăpada)

Din argint, cernut din cer,
Tese iarna lăicer,
Și-l întinde, alb și mare,
Să-ți ia ochii până-n zare.
(Zăpada)

Om făcut de mâna mea,
Cu ochi negri și lulea.
Nici-un viscol nu-l răstoarnă,
Că e sprijinit de... iarnă.

(Omul de zăpadă)

Stă în curte, lângă pom.
Îi zici om, dar nu e om;
Și când soarele-ncălzește,
Nu-l mai vezi, că se topește.

(Omul de zăpadă)

De soare el se ferește,
De-l atinge se topește,
Iarna este vremea lui,
E prieten copilului.
(Omul de zăpadă)

Când nu e zăpadă
Doarme în ogradă,
Dar când ninge-afară
Cu copiii zboară.

(Sania)

*Are tălpi, n-are picioare,
Fuge iute doar la vale,
Iar la deal, urcă agale.*

(Sania)

*Fără cai și fără roate,
O nălucă cu tălpi
Fuge pe șosea de lapte ...
Ce-o fi asta?... Ghici!*

(Sania)

*Te transportă fără cai,
Nu-i mașină, nici tramvai,
În ea, numai iarna stai.*

(Sania)

*Cântec de iarnă,
Vestește o taină,
(Colindul)*

*S-a născut în ieslea sfântă,
Îngerii colinde-i cântă:
(Pruncul Iisus)*

*Iarna ei vestesc
Pe Pruncul Ceresc.
(Colindătorii)*

*Este moș, nu-i Moș Crăciun,
Chiar dacă-i la fel de bun.
În cizmulțe vă pune
Jucării sau dulciuri bune.
Ați ghicit cum i se spune?
(Mos Nicolae)*

*E un moș,
Cu nasul roș'.
Iarna lasă jucării
La cei mai cumini copii
(Moș Crăciun)
Cine-i oare moșul bun
Ce dă daruri de Crăciun?
(Moș Crăciun)*

El pe horn intră în casă,
Cadouri sub brad ne lasă.
Spune tu în gura mare,
Cine-i personajul oare?
(Moș Crăciun)

În iarna grea, pe ger cumplit,
Pe drum o sanie-a venit,
De reni e trasă orișicum,
E sania lui ...?
(Moș Crăciun)

Are renii zburători
Spiriduși ca ajutoare
Cine-i moșul ăsta oare?
(Moș Crăciun)

Vine-ușor, pe horn se lasă
Și intră iute în casă,
Are plete, barba mare,
Și un sac pus în spînare,
Nu e hoț. Sigur, vă spun,
Ați ghicit? E ...
(Moș Crăciun)

Barbă albă, zâmbet blând,
Te așteptăm în Ajun,
Să-ne-aduci la toți de toate,
Fericire, sănătate.
Cine-i-moșul ăsta oare?
Răspunde la ghicitoare!
(Moș Crăciun)

În Ajun e așteptat,
Moș generos și drăguț;
Cu daruri e încărcat,
Și le pune sub brăduț!
(Moș Crăciun)

Când coboară de la munte,
Capătă veșmânt de gală,
Cu o mândră stea în frunte
Și podoabe de beteală.
(Bradul)

11. Fapte bune.

- Povestea ursului cafeniu - de Vladimir Colin

Urșii care trăiesc la Polul Nord sunt albi. Cred că din pricina asta le spune urși albi (dar, firește, dacă vreunul dintre voi a aflat că li se spune albi din alte pricini, îl rog să-mi dea de știre și să nu mă mai lase să scriu minciuni). Așa... Ei, și iată că printre urșii cei albi de la pol s-a rătăcit într-o bună zi un urs cafeniu, un urs mare și frumos, care venea tocmai din munții noștri. Cum a ajuns el la pol să nu mă întrebați, că nu știu. Ce știu e că s-a pomenit acolo și că a început să caște ochii la munții de gheață și la focile care se zbenguiau pe ei.

- Ia te uită!... Un urs murdar! strigă o focă, și toate surorile ei începură să chicotească, să hohotească și să se prăpădească de râs.

- E mânjit tot!
- De la gheare pân' la bot!
- Vai, vai, ce caraghios!
- Parc-a fost muiat în sos!

Uite-așa râdeau focile, râdeau de nu mai puteau. Ursul nostru se uită în jur gata să râdă și el de ursul cel murdar (pentru că urșii, se știe, se spală pe dinți în fiecare dimineață și seară, ba mai fac și baie) când, spre marea lui mirare, nu văzu niciun urs.

- Nu cumva râdeți de mine? întrebă el supărat.
- Păi de cine, măi Martine?
- Eu sunt curat, spuse și mai supărat Martin. M-am spălat chiar azi dimineață.

Dar focile nu-l crezură și râseră mai departe, așa că bietul urs își luă tălpășița, mormăind. Și nu merse el cine știe cât, că se întâlnește cu niște urși albi.

- Fraților! strigă bucuros Martin. Ah! Ce bine-mi pare că vă văd...

- Cine-i urâtul ăsta care se crede frate cu noi? spuse cu dispreț un urs alb.

- Ia te uită ce neobrăzare! vorbi un altul.

De ciudă, bietul Martin simți că-i dau lacrimile.

- Dar bine, fraților, nu vedeți că sunt urs, ca și voi?

- Urșii cumsecade sunt albi, răspunse primul urs alb, și fără a-1 mai învrednicii cu o privire, toți urșii albi plecară, legănându-și îngâmfați blănurile. Martin se așeză pe un sloi și începu să plângă.

- Făcea să bat atâta cale până la pol, ca să găsesc aici numai batjocură? se întreba el. Vai, ce urși răi trăiesc printre munții de gheață!

Și cum plângea așa, un pinguin se apropia încetișor.

- De ce plângi, ursule? întrebă pinguinul.

- Cum să nu plâng, pinguinule, dacă urșii albi mă disprețuiesc și râd de mine? Eu sunt cafeniu, la noi toți urșii sunt cafenii.

Pinguinul era o pasăre tare isteată.

- Și numai pentru atâta lucru plângi? Hai, vino cu mine!

Îl duse pinguinul într-un loc ferit și, cât ai bate din palme, aduse o bucată de săpun.

- Ia săpunește-te bine, de sus și până jos! îl îndemnă el pe Martin.

- Și tu? se supără ursul. Le-am spus și focilor că sunt curat. M-am spălat chiar azi-dimineață!

- Nu-i nimic, răspunse pinguinul. Fă-mi mie plăcerea asta....

Bombănind, Martin se muie într-un ochi de apă și prinse a se săpuni.

De mânios ce era se frecă bine, bine, bine, și – iată – curând toată blana îi era plină de clăbuci albi și strălucitori.

- Așa, destul, spuse pinguinul.

Martin lăsă jos săpunul și voi să se vâre în ochiul de apă, dar pinguinul îl opri.

- Stai! Rămâi așa!

Apoi îl luă de mână și-l duse în mijlocul urșilor albi.

- Vai, ce urs frumos! strigă un urs alb.
- Ce blană albă! se minună al doilea.

- Și ce mândru strălucește în soare! șopti al treilea. Bietul Martin nu mai înțelegea nimic. Dar era atât de bucuros de primirea care i-o făceau urșii albi, că nici nu-și bătu capul să înțeleagă. Ii mulțumi pinguinului și rămase printre urșii albi cu care jucă „bâz” și „baba-oarba”, uitând de toate.

Deodată însă, un munte de gheață se apropie de sloiul pe care se jucau.

- Fugiți! Fugiți! strigă un pui de urs și se aruncă în apă, înotând voinicește.

Urșii se opriră din joacă, văzură muntele și pricepură că se va ciocni de sloiul lor, strivindu-i sub greutatea lepezilor de gheață. Speriați, săriră în apă și se depărtară degrabă, în vreme ce Martin – neobișnuit cu viața de la pol - rămase pe sloi. Când înțelese ce primejdie îl paște voi să sară și el în apă. Chiar în clipa aceea răsună glasul înspăimântat al unei ursoaice:

- Puiul! Puiul meu!... A rămas pe sloi!

Nici unul dintre urșii care se depărtaseră nu scoase nicio vorbă, nici unul nu cuteza să se întoarcă pe sloi. Martin se repezi și începu să caute ursulețul.

Îl află pe o movilită de zăpadă și-l luă în brațe, dar în clipa aceea se auzi un trosnet cumplit și muntele de gheață izbi sloiul. Totul pârâia, se prăbușea, valurile țâșniră înalte cât muntele. Cu puiul în brațe și ferindu-l de bucățile de gheață, mari cât o casă, Martin se pomeni în apă. Fusese rănit de sulițele de gheață. Dar puiul era nevătămat. O lespede grea îl împiedica acum pe Martin să iasă la lumină. Cu chiu, cu vai sparse lespede și, înotând, se ridică pe un sloi ce plutea, la adăpost de alte primejdii.

Mama ursulețului se repezi să-i mulțumească, dar, când ajunse lângă Martin, încremeni. Și la fel încremeniră și ceilalți urși albi. Clăbucii de săpun din blana lui Martin se topiseră în apă, și ursul nostru era din nou cafeniu ...

- Alb sau cafeniu, ești un urs bun și viteaz, spuse mama ursulețului, văzând cum puiul se prinsese cu lăbuțele de gâtul lui Martin. Îți mulțumesc...Niciunul dintre noi n-a cutezat să rămână pe sloi...

- Nu blana îl face pe urs, încuviințară și ceilalți urși albi, adunându-se în jurul lui Martin și strângându-i care mai de care laba.

Din ziua aceea, Martin n-a mai fost nevoit să-și împodobească blana cu clăbuci de săpun (treabă care l-a bucurat strașnic căci săpunul uscat îi pricinuia mâncărimi cumplite și-l silea să se scarpine cu toate cele zece gheare, ceea ce nu era deloc frumos și nici plăcut nu era).

Cât a rămas printre urșii albi s-a bucurat de cinste și prietenie, iar când s-a întors acasă a alergat la prietenul meu, care scrie toate poveștile pentru copii, și a povestit întâmplarea. De atunci mai cântă Martin și-n ziua de azi:

Crezi că-mi pasă că te știu

Negru, alb sau cafeniu?

Inima să-ți fie dreaptă.

Eu te judec după faptă!

Redacția

Redactor șef:

prof. inv. primar VIȘAN IOANA

Redactor:

prof. VIȘEAN GABRIELA

Tehnoredactare:

prof. PETICILĂ ELENA

Grafica:

prof. MAGLA MANUELA-CORINA

Colaborator al acestui număr:

prof.înv. primar: Albu Veronica

Liceul Teoretic "Aurel Vlaicu"

Breaza, Prahova

ISSN 2286 – 4954

ISSN-L 2286 – 4954

Dacă doriți să publicați în revista noastră vă rugăm să ne contactați la următoarea adresă de e-mail:

ivisan@ymail.co